

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 stycznia 2013 r.,

sprawy **D. G.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 15 marca 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 17 maja 2011 r. postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,
3. na podstawie § 19, § 2 ust. 3 i § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 roku, Nr 163, poz. 1348 ze zmianami) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. A. – Z. prowadzącej Kancelarię Adwokacką kwotę 442,80 zł, w tym 23 % podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonej w postępowaniu kasacyjnym, za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 17 maja 2011 r. uznał D. G. za winnego ciągu przestępstw z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucił w niej wyrokowi obrazę prawa materialnego, to jest art. 283 k.k. poprzez jego niezastosowanie w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 2 k.k., to jest zaniechanie przyjęcia wypadku mniejszej wagi, która to kwalifikacja wynikała z ustalonego stanu faktycznego sprawy. W apelacji sformułowano także zarzut rażącej surowości w odniesieniu do orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Apelację od wyroku wniósł także D. G., zarzucając w niej wyrokowi błędy faktyczne i obrazę przepisów prawa procesowego i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie.

Po rozpoznaniu obu apelacji Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 15 marca 2012 r., utrzymał zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne.

Kasację od tego wyroku wniosła obrońca skazanego D. G. Zarzuciła w niej wyrokowi rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

- naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegające na rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów,
- naruszenie art. 170 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wszystkich wniosków dowodowych złożonych przez oskarżonego na rozprawie w dniu 10 maja 2011 r.,
- art. 437 k.p.k. poprzez niezasadne utrzymanie w mocy zaskarżonego apelacjami wyroku Sądu Rejonowego w S.

W kasacji sformułowano także zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, to jest art. 283 k.k. poprzez jego niezastosowanie w zw. z art. 280 k.k. i zaniechanie przyjęcia wypadku mniejszej wagi, która to kwalifikacja wynikała z ustalonego stanu faktycznego sprawy.

W konkluzji kasacji jej autorka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Mimo braku stosownego wniosku uznać trzeba, że intencją autorki kasacji było uchylenie zarówno wyroku Sądu Okręgowego w G., jak i wyroku Sądu Rejonowego w S.

Prokurator Okręgowy w G. wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy D. G. jest bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie na posiedzeniu. Na wstępie przypomnieć trzeba, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniom wydanym przez sądy odwoławcze i służy eliminacji z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych rażącymi naruszeniami prawa w postaci bezwzględnych przesłanek odwoławczych lub innych naruszeń, które nadto miały istotny wpływ na treść wyroku. Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie zajmuje się ponowną kontrolą prawidłowości oceny dowodów, ustaleń faktycznych i wymiaru kary, nie jest sądem odwoławczym kolejnej, trzeciej już instancji.

W tym kontekście zarzut kasacji, dotyczący rażącego naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. jawi się jako chybiony. Nie dość, że jest on powtórzeniem zarzutu apelacji i sąd odwoławczy odniósł się do niego, czego dowodzi lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego (s. 7 i 13), to nadto nie kwestionuje prawidłowości postępowania sądu odwoławczego lecz odnosi się do ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. jest możliwe wtedy, gdy sąd stwierdzi, że zachodzą w sprawie nie dające się usunąć wątpliwości i rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Nie chodzi przy tym o wątpliwości stron lecz wyartykułowane wątpliwości sądu, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Naruszenie art. 7 k.p.k. przez sąd odwoławczy także nie mogło mieć miejsca, skoro sąd ten nie poczynił żadnych własnych ustaleń, nie dokonywał samodzielnie oceny dowodów, nie uzupełniając postępowania dowodowego.

Kolejny zarzut kasacji także nie może być uznany za zasadny w sytuacji, w której sąd odwoławczy zbadał prawidłowość oddalenia wniosków dowodowych oskarżonego (s. 8 uzasadnienia), zaś sąd pierwszej instancji wypowiedział się co do tego, czy opinia biegłego lekarza psychiatry uznana być może za zupełną i jasną. Wniosek oskarżonego uznany został za zmierzający do przedłużenia postępowania i takie rozstrzygnięcie mieści się w granicach określonych przepisami procesowymi, w każdym razie nie można takiego postępowania sądu uznać za rażące naruszenie prawa. Zauważyć nadto należy, że sąd odwoławczy zbadał poprawność oceny dowodów w postaci zeznań świadków /.../ i zaakceptował ją. Z oceną tą należy się zgodzić. Podkreślić także trzeba, że w uzasadnieniu wyroku

uchylającego pierwszy wyrok sądu *meriti* w tej sprawie nie nałożono na sąd ponownie rozpoznający sprawę obowiązku powtórnego przesłuchania świadków.

Nie można także uznać, aby do rażącego naruszenia prawa doszło w wyniku niezastosowania art. 283 k.k. Sądy obu instancji poddały całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych sprawy wszechstronnej i wnikliwej ocenie. Z pola widzenia sądów nie umknął fakt, że oskarżony nie używał wobec pokrzywdzonych znacznej przemocy oraz to, że jego działanie nie doprowadziło do powstania istotnych szkód. Sądy podkreśliły jednak także sposób wielokrotnych już przestępczych działań oskarżonego, jego determinację, współdziałanie z inną osobą, skierowanie działań przeciwko osobom nieletnim, niedoświadczonym i nie podejmującym obrony, co także wynikało z kalkulacji oskarżonego. Sądy miały w tej sytuacji podstawy do uznania, że czyny przypisane oskarżonemu nie stanowią wypadków mniejszej wagi.

Z powyższych względów kasacja została oddalona. Biorąc pod uwagę fakt długotrwałego osadzenia skazanego i jego sytuację finansową, Sąd Najwyższy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Orzeczenie o wynagrodzeniu obrońcy z urzędu uzasadniają przepisy powołane w części dyspozytywnej postanowienia.